

- Plader er poetiske livsekskrementer

Rockstjerner har folk til at slæbe deres gear og sætte det op på scenen. Når de ankommer til et spillested, venter der altid proppede køleskabe samt bugnende buffetter. Hvis de spiller på gulvet, iler en ansat til og tørrer op.

Sådan ser virkeligheden på ingen måde ud, når spotlyset slukkes, og jublen dør ud. Så er man pludselig mere far end forsanger og skal skifte ble i stedet for akkord.

Kasper Eistrup har gennem to årtier skabt et væld af betagende sange som frontfigur i Kashmir, men han har alligevel aldrig kreeret noget, der har haft så stor indflydelse på hans liv som datteren Coco på to år.

- Hvordan var det at træde ind i far-rollen?

- Det var svært af mange grunde. Vi fik et kolikbarn, som virkelig beviste sin stemmemæssige kapacitet på et meget tidligt tidspunkt. Det var ærlig talt ret belastende de første måneder og noget, vi døjede ret meget med. Men

jeg har tidligere haft kæresten, der havde børn, så jeg var forberedt på, hvad det indebar at blive far i forhold til bleskift og babyrnad. Derfor har det faktisk ikke været slå slemt for mig, selv om mit liv er helt vendt på hovedet på den kreative front. Jeg har fået tvunget nogle andre rammer ned over mit liv, da små børn har nogle vaner, der ikke kan pilles ved. Man skal tidligt op, man skal aflevere i institution, man skal købe ind, og man skal servere mad på bestemte tidspunkter. Mange ualmindeligt kedelige ting som uomtvisteligt må gøres.

- Det betyder, at den tid, man har tilovers, er yderst begrænset. Hvis jeg skal nå at få noget ud af min dag, er jeg nødt til at rykke på det i det tidsrum, hvor mit barn er i institution. Jeg kan ikke længere sidde til klokken tre om natten og norde med noget, som jeg kunne tidligere. Det har betydet, at jeg laver meget mere, end jeg har gjort tidligere. Jeg har lavet et album,

stået bag min egen kunstudstilling og sat en lejlighed i stand på samme tid, så jeg får enormt meget mere fra hånden end tidligere. Men spontaniteten og friheden eksisterer naturligvis ikke i samme grad, svarer Kasper Eistrup i

Blå bog

Født 24. januar 1973 i Skovshoved nord for København. Fra en tidlig alder kastede han sig over både billedkunsten - i form af tegneserieproduktion - og musikken, som han udforskede med stigende ambition og intensitet

i det kreative københavnske skolemiljø.

I 1989 dannede han første inkarnation af bandet Kashmir, der skulle vise sig at blive centralt for hans fremtidige kunstneriske løbebane og etablere ham som en af Danmarks mest respekterede

sangskrivere.

I 1994 udgav Kashmir debutalbummet "Travelogue". Gruppen har netop udsendt sit syvende album "E.A.R." Kasper Eistrup har sideløbende med musikkarrieren etableret sig som billedkunstner via en omfattende

visuel produktion og en lang række udstillinger.

www.kaspereistrup.dk

en lang sætning på åbningsspørgsmålet.

- Hvordan ser en typisk arbejdsdag ud for dig med denne nye struktur?

- På det område er mit liv ret normalt. Jeg møder i øvelokalet hver dag klokken 10 og arbejder til klokken 16-17 stykker og henter min datter. Jeg bruger naturligvis en del aftener på koncerter, men til gengæld sover jeg ikke særlig meget. Ofte kun fem timer pr. nat, hvilket er grunden til, at jeg ser kronisk træt ud. Det er jeg ikke, det er bare normaltilstanden, erkender Kasper Eistrup.

- Hvordan forholder det sig med "normaltilstanden" i forbindelse med sangskrivningen? Skriver du den samme type sange som tidligere?

- Mine tekster er ikke blevet mere hverdagsagtige eller socialrealistiske, siden jeg blev far. Jeg interesserer mig ikke for emnet i min musik, og hvis jeg må være så højloftet at kalde det, Kashmir laver, for kunst, hører socialrealismen ikke til der. Jeg gider heller ikke læse Helle Helle-bøger, jeg får sgu kvalme af det. Musik, billedkunst, film og litteratur handler dybest set om at transportere sig væk fra noget, og det hænger ikke sammen med en tekst som: "Then I went down to buy some diapers - and then I cooked some meatballs".

- Så nej, der er ikke kom-

met flyverdragt med ind i sangskriverprocessen, og der er ingen små babyfoder, der direkte har sat deres aftryk i mine sange. Til gengæld medvirker alle bandmedlemmernes unger på titelnummeret "E.A.R.", hvor deres stemmer er optaget på telefon og derefter samplet. Min tekstbid er inspireret af et fotografi, hvor min datter står på vej ud ad døren iført Hello Kitty-solbriller, små læderstøvler og en lille kuffert i hånden. Klar til at møde verden på egen hånd, morer Kasper Eistrup sig.

- Når du tænker tilbage på de første to et halvt år som far, hvad har så overrasket dig mest?

- At det bliver ved! Efter tre måneder stoppede jeg med at synes, det var sjovt. Jeg kan ikke lade være med at grine, når jeg hører nybagte fædre sidde og slynge om sig med floskler som: "Det er godt nok hårdt, og vi får ikke mederes stemmer er optaget på telefon og derefter samplet. Min tekstbid er inspireret af et fotografi, hvor min datter står på vej ud ad døren iført Hello Kitty-solbriller, små læderstøvler og en lille kuffert i hånden. Klar til at møde verden på egen hånd, morer Kasper Eistrup sig.

de ikke bare lige lærer at kravle, rejse sig og eller tale. Det der lange seje træk er ikke for mig. Jeg er ikke en sejtrækker, og jeg har for kort en "tålmodigheds-tærskel". Jeg skal hele tiden videre, hvilket så betød, at jeg en dag vågnede op og så på min datter, der pludselig kunne navnene

Selvfølgelig er der lyspunkter undervejs, som den første gang man triller med barnevognen, den første tand og det første ord. Især med første barn.

på alle medlemmerne i The Beatles, sang med på flere af mine sange og genkendte mine tegninger. Derfor er der opstået en fantastisk forbindelse mellem os det seneste års tid, konstaterer Kasper Eistrup.

- Hvilken type far vil du gerne være for din datter?

Men det går jo ubeskriveligt langsomt, fordi de ikke bare lige lærer at kravle, rejse sig og eller tale. Det der lange seje træk er ikke for mig.

Kasper Eistrup, rockmusiker

... med Kasper Eistrup

■ At skabe et lille menneske og et musikalbum er to usammenlignelige størrelser for Kasper Eistrup, der ikke er forfaldet til at skrive om bleskift og flyverdragter, selv om de fyldte meget de første halvandet år af datterens liv

Af Simon Staun
Foto: Carsten Bundgaard
sim@fjens.dk

De bliver til døde genstande og fortid i det øjeblik, de slippes fri, kun for indimellem at blive genoplivet når sangene spilles live. Ejerskabet af dem overgår herfra til alle de mennesker, som vil kunne sætte pris på dem, og på en måde er det en afsked med en tid. Plader er poetiske livsekskrementer, som man ofte græmmes over allerede kort efter, at de er udgivet. Born er nyt liv, bekymringer, hårdt arbejde, spidsbelastning, uforudsete kvababbelser, udfordringer og spejlinger af ens egne fejl og mangler. Og så alligevel ubetinget kærlighed, konkluderer Kasper Eistrup.

- Har den erkendelse ændret ved din selvpfattelse som rockmusiker?

- Nej. Man er jo ikke rock'n'roll, når det kommer til stykket. Det er man i momenter. Når man står i en fantastisk guitarsolo, og det hele kører. Man er rock'n'roll, når man går af scenen og føler, at man svæver, og når man deler en flaske gin med sine bandkolleger. Men der jo ingen musikere - eller i hvert fald meget få - der er sådan døgn rundt. Jeg er i hvert fald ikke. På mange måder er jeg en utrolig almindelig mand med et ualmindeligt job, siger Kasper Eistrup.

- Hvad er det mest ualmindelige ved dig?

- Jeg ser overhovedet ikke sport. Hverken fodbold, håndbold, badminton eller noget som helst andet. Hvad fanden sker der for alt det sport i tv? Helt ærligt, det kan virkelig provokere mig. Forestil dig, at der skulle være lige så meget tv om kunst og musik, som der er om sport! Der er jo kraftedeme mere sport, end der er nyheder. Når jeg brokker mig over det, føler jeg mig meget ualmindelig, konkluderer Kasper Eistrup.